

bcn
clàssics

Palau de la Música
Gran Teatre del Liceu

24/25

03

04

25

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

**Pablo
Sainz-Villegas
Serena Sáenz**

idealista

tot és millor amb música

mecenes de BCN Clàssics

VANGUARDISTA

1. (m. i f.) Persona que va per davant.
Que s'emociona amb la música clàssica.
Subscriber de La Vanguardia.

Orgullosos dels nostres més de **150.000 subscribers**,
que estimen la cultura i vibren amb cada representació musical.

Suma't a

LA VANGUARDIA

Pablo Sainz-Villegas, guitarra

Serena Sáenz, soprano

3 d'abril de 2025, a les 20 h

Palau de la Música Catalana

Durada aprox: 86 minuts amb mitja part inclosa

Francesca Caccini (1587-1641)

2'

Selecció *Il primo libro delle musiche*

Chi desia di saper

Ferran Sor (1778-1839)

5'

Ausente de mi dueño

Lagrimie mie

Si mis ojos te dicen

Vicent Martín i Soler (1754-1806)

8'

La semplice

La volubile

La costanza

La mercede

Albert Guinovart (1962)

7'

Quatre postals per a guitarra (dedicades a P. Sainz-Villegas)

1. Postal de Granada

3. Postal de Sydney

4. Postal de Nàpols

Estrena absoluta

Federico García Lorca (1898-1936)

12'

Selecció de *Canciones Españolas Antiguas*

En el café de chinitas

Las morillas de Jaén

La Tarara

Nana de Sevilla

Sevillana del siglo XVIII

Pausa 15 minuts

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791) (arr. Ferran Sor) 8'

Don Giovanni K.527

Batti, batti o bel Masetto

Vedrai carino se sei buonino

Deh, viene alla finestra, o mio tesoro

Vincenzo Bellini (1801-1835) 11'

Selecció de cançons

Vaga luna che inargenti

Ma rendi pur contento

La Sonnambula

Ah, non credea mirarti

Francesc Tàrrega (1901-1999) 8'

Recuerdos de la Alhambra

Gran Jota de concierto

Enric Granados (1867-1916) 10'

Selecció de *12 Tonadillas en estilo antiguo*

n.1 Amor y odio

n.3 El majo discreto

n.9 La maja dolorosa No. 1

n.5 El mirar de la maja

n.7 El tra la la y el punteado

Pablo Sainz-Villegas

Guitarra

«Una interpretació virtuosa, caracteritzada per una exuberància irresistible i una gamma de colors brillants»

The New York Times

Pablo Sainz-Villegas ha estat aclamat per la premsa internacional com el successor d'Andrés Segovia i «l'ambaixador mundial de la guitarra espanyola» (*Billboard Magazine*). Ha estat el primer guitarrista solista a tocar al Carnegie Hall

de Nova York després del mestre Andrés Segovia i el primer guitarrista a tocar al Concert de Cap d'Any amb la Filharmònica de Berlín sota la direcció de Kirill Petrenko.

Des del seu debut amb la Filharmònica de Nova York sota la batuta de Rafael Frühbeck de Burgos a l'Avery Fisher Hall del Lincoln Center, ha tocat en més de quaranta països i amb orquestres com ara la Filharmònica d'Israel, l'Orquestra de Filadèlfia, l'Orquestra Simfònica de Chicago, l'Orquestra de la Tonhalle de Zúric, la Filharmònica de Múnic i l'Orquestra Nacional d'Espanya; i en teatres com ara el Tchaikovsky Concert Hall de Moscou, el Musikverein de Viena, el Concertgebouw d'Amsterdam, el Centre Nacional de les Arts de Pequín, el Suntory Hall de Tòquio i el Teatre Colón de Buenos Aires.

Entre les seves fites figuren el Concert Premis Princesa d'Astúries i la participació en la Gala del Metropolitan Opera al Palau de Versalles. També destaquen les seves multitudinàries actuacions a l'estadi Santiago Bernabéu de Madrid, amb més de 85.000 assistents, així com concerts celebrats al Grant Park de Chicago, la Praça do Comércio de Lisboa i el Hollywood Bowl amb l'Orquestra Filharmònica de Los Angeles.

Artista compromès socialment a través de la seva associació sense ànim de lucre Strings in Common, ha tocat per a més de 45.000 infants d'arreu del món. També és el fundador i director artístic de La Rioja Festival i membre de l'Academia de las Artes Escénicas de España.

Com a artista exclusiu de Sony Classical, ha tret àlbums a solo i a duo juntament amb el tenor Plácido Domingo i el violoncel·lista Yo-Yo Ma. El compositor cinematogràfic John Williams li ha compost dues obres per a guitarra: *Rounds* i *Prayer for Peace*.

Entre els seus compromisos per a la temporada 2024-2025 hi ha l'estrena de *Místico y profano*, concert per a guitarra i orquestra d'Arturo Márquez, l'estrena d'*Aire*, per a quartet de corda i guitarra, de Francisco Coll, una gira per Colòmbia amb l'Orquestra Nacional d'Espanya, concerts a Taiwan, al Teatro Real, al Teatro de la Maestranza, al Palau de la Música Catalana, al Carnegie Hall i al Hollywood Bowl amb formacions com ara l'Orquestra Nacional Belga, la Filharmònica de Los Angeles i l'Orquestra de la Suïssa Romanx, entre d'altres.

Serena Sáenz

Soprano

Serena Sáenz ha estat elogiada per la seva «musicalitat, refinament en l'ornamentació i lluminosos aguts amb un impressionant desplegament de tècniques belcantistes». Va ser guardonada amb tres premis a Operalia 2022: segon premi al Plácido Domingo World Opera Competition, al Premi Pepita Embil de Sarsuela i al Premi Birgit Nilsson. Malgrat la seva joventut, és una convidada habitual de molts dels teatres d'òpera més prestigiosos del món. El 2021 va ser la primera espanyola a guanyar el primer premi i el premi del públic al Concurs

Internacional de Cant Montserrat Caballé. També ha estat guardonada amb diversos premis al Concurs d'Òpera París i al Concurs Internacional Francesc Viñas. El 2023 va guanyar el Premi Òpera Actual a l'artista jove més prometedora i el Premi Òpera XXI a la millor cantant jove.

El seu repertori en expansió i la seva creixent presència internacional es reflecteixen en una agenda molt atapeïda. Actua amb regularitat a l'Òpera Estatal de Viena, amb papers tan destacats com Lauretta a *Il trittico* de Puccini, la Reina de la Nit a *La flauta màgica* de Mozart i Olympia i Giulietta a *Les contes d'Hoffmann* d'Offenbach.

L'Òpera Estatal de Berlín ocupa un lloc especial en la seva carrera, ja que ha estat membre del seu prestigiós Estudi Internacional d'Òpera. Entre les seves actuacions més recents figuren Pamina a *La flauta màgica* i Ilia al nou muntatge de David McVicar d'*Idomeneo, re di Creta*. El seu debut a l'Òpera Alemanya de Berlín va ser com a Lucia a *Lucia di Lammermoor*, un paper que també ha cantat a l'Òpera Estatal de Baviera i al Gran Teatre del Liceu. Un dels seus papers emblemàtics és el de Zerbinetta a *Ariadna a Naxos*, que ha interpretat a l'Òpera Estatal de Berlín, a l'Òpera Estatal de Viena, a l'Òpera Reial Danesa i a l'Òpera de Tenerife.

A més de conrear una carrera operística, és una concertista molt activa. Va inaugurar el Ball de l'Òpera de Viena de 2024 cantant amb la cèlebre mezzosoprano Elīna Garanča, amb qui va fer una gira per Àustria i Letònia aquella mateixa temporada. També ha actuat amb Plácido Domingo als festivals de Český Krumlov i Starlite Marbella interpretant sarsueles espanyoles. A Barcelona va delectar el públic amb un concert de gala a l'aire lliure a la platja per a trenta mil espectadors. Actua sovint amb el guitarrista Pablo Sainz-Villegas. Junts han ofert concerts al Teatro Nacional de Santo Domingo, a l'Ithra de l'Aràbia Saudita i al Palau de la Música Catalana.

Nascuda a Barcelona, va debutar professionalment als tretze anys a l'òpera infantil *Brundibár* de Hans Krása al Gran Teatre del Liceu. Va estudiar amb la professora Anna Ollet i posteriorment al Conservatori Superior del Liceu de Barcelona, on es va beneficiar d'una beca d'excel·lència durant dos anys consecutius. Es va graduar amb un màster i un *Konzertexamen* a la Hochschule für Musik Hanns Eisler de Berlín, on va estudiar amb la professora Anna Samuil. Paral·lelament als seus estudis de cant, es va formar en ballet i dansa moderna i està qualificada professionalment com a preparadora física i nutricionista.

Notes al programa

Cantar sobre les cordes de l'ànima

La veu humana i la guitarra constitueixen un tàndem musical que indaga en l'ànima dels nostres ancestres.

La transmissió en forma de cant acompanyada per instruments de corda ens recorda l'origen mític d'Orfeu i la seva arpa, com a mite de la música que amb el seu cant aconsegueix un poder diví que venç fins i tot les portes de l'infern i amanseix les feres per sobreviure a la mateixa mort.

Els trobadors a l'Edat Mitjana també van aconseguir, amb el seu art i el cant popular, transmetre històries, llegendes i contes que formen part del nostre ADN musical col·lectiu. Només cal una veu i unes cordes per endolcir-nos l'ànima.

Francesca Caccini (1587–1641), filla del compositor Giulio Caccini i una de les primeres dones compositores de qui tenim notícia, en ple renaixement florentí va poder dedicar-se professionalment a la música com a compositora i intèrpret sota la tutela de la cort dels Mèdici.

Del seu primer llibre de madrigals (*Il primo libro delle musiche*, 1618), «Chi desia di saper» és una *canzonetta* de caràcter amorós en què el ritme sincopat de la peça ens recorda els avatars que produeix l'amor en els qui el gaudeixen o el pateixen.

Ferran Sor (Barcelona, 1778 – París, 1839) va ser un compositor i guitarrista català reconegut internacionalment i amb una vida artística agitada amb seus vitals a la cort de Madrid, protegit per la duquesa d'Alba, a Màlaga, Londres o París.

De la seva cèlebre facilitat melòdica, un exemple paradigmàtic en seria la contagiosa seguidilla «Si mis ojos te dicen», en contrast amb la melancòlica i senzilla tristesa de la cançó en italià «Lagrime mie» (Londres, 1820). Amb «Ausente de mi dueño» un altra peça de les seves «Canciones españolas», Sor, contrasta amb certa ironia el sentiment de l'absència amb la llibertat, asseverant, no sense contradicció que: “Esto depende de ser la ausencia, ensayo para la muerte”. Aquestes cançons serveixen per contrastar amb l'estil belcantista de l'època, com a les peces *Composizioni da camera* (1820), amb les quals Bellini va triomfar posteriorment. Exemples en serien la paradigmàtica «Vaga luna» o l'arieta «Ma rendi pur contento», amb les quals comparteix aquest cantabile, basat en el fraseig de les paraules i la intrínseca musicalitat de l'idioma italià.

Vicent Martín i Soler (València, 1754 – Sant Petersburg, 1806) va tenir una fama descomunal en vida. Mozart li pica l'ullet al seu *Don Giovanni* citant la celebèrrima òpera *Una cosa rara* (Viena, 1786), que va ser un èxit musical en una època en què compartien escenari obres de Haydn, Beethoven o el mateix Mozart.

De les seves *12 canzonette italiane* (1788), se'n podran escoltar aquí quatre que comparteixen l'estil classicista, la senzillesa expressiva i el llenguatge melòdic que necessita una dolça interpretació: «La semplice», «La volubile», «La constanza» i «La mercede».

El llenguatge del català Albert Guinovart (Barcelona, 1962) comparteix amb l'art musical de Martín i Soler aquesta gràcia compositiva que troba la sempre difícil entesa amb el públic. De les seves *Quatre postals per a guitarra* (dedicades a P. Sainz-Villegas), el mateix compositor comenta:

És una música suggeridora del lloc d'on es rep la postal. A la de Granada existeix un passatge inspirat en «Recuerdos de la Alhambra» de Tàrrega, i un motiu molt més rítmic, d'inspiració andalusa.

La de Buenos Aires és un tango amb variants. La de Sydney és més romàntica, inclou la melodia australiana en un moment que és «Waltzing Matilda» i està tocada amb harmònics.

La de Nàpols és una tarantella molt rítmica, combinada amb una secció central més melòdica.

La selecció que tanca la primera part, amb quatre de les *Canciones españolas antiguas* de Federico García Lorca, tenen el caràcter popular de la tradició oral andalusa. Una barreja de sentiment íntim que demana frescor interpretativa, ufanor en el deix folklòric i aquest encís musical en què la veu i l'instrument es fonen en un sol so.

Els arranjaments sobre les àries del *Don Giovanni* de Mozart fets per a veu i guitarra per Ferran Sor combinen la seducció mozartiana i la picardia femenina de Zerlina a les seves àries —«Batti, batti» i «Vedrai carino»— amb la magistral escriptura de guitarra de Sor. L'instrument no sols acompanya, sinó que sedueix amb el seu ritme teatral i expressiu. El gir inesperat que representa escoltar la famosa serenata «Deh, vieni a la finestra», interpretada per Don Giovanni, aquí en una veu femenina, imposa un divertit canvi de posició sobre el seductor o la seductora.

Quinta essència del belcantisme romàntic italià, l'ària «Ah, non crede mirarti», de l'òpera *La sonnambula* (Milà, 1831) de Bellini, suposa la darrera intervenció de la seva protagonista Amina. Un cant de connotacions oníriques, que conté filats,

piani i un exigent ús del *legato*, i que fan d'aquesta ària un exemple paradigmàtic de l'art bellinià.

Si el programa ha pivotat entre els compositors espanyols més importants per a guitarra, com Ferran Sor al segle XVIII, Francesc Tàrrega (Castelló, 1852 – Barcelona, 1909) va suposar al segle XIX un altre compositor nuclear que va elevar el llistó a un nivell de dificultat mai vist abans. Així es pot comprovar a la «Gran jota» (1872), on els temes folklòrics populars espanyols es virtualitzen en una escriptura mol exigent per al solista i també molt vistosa, que cada guitarrista es fa seva.

Segurament la seva composició «Recuerdos de la Alhambra», sigui la més popular i reconeixible. La seva tonalitat en La, jugant en menor al principi i passant a Major a la segona secció i a la coda, reflecteix un aire evocador, quasi sinestèsic de la visita que el compositor va fer a l'Alhambra el 1897. La tècnica del tremolo amb els dits i la seva expressivitat, jugant amb els reguladors i les dinàmiques, l'atorguen un tarannà característic molt reconeixible i hipnòtic.

Tanquen el recital cinc de les dotze tonades en estil antic d'Enric Granados (Lleida, 1867 – canal de la Mànega, 1916).

El compositor català segueix l'estela d'aquest programa, que busca en els temes populars espanyols reivindicar la música tradicional d'origen oral, en aquesta ocasió basada en temes de Goya, on es canten efímeres històries d'amor: l'amor no correspost d'«Amor y odio»; la picardia espanyola d'«El majo discreto»; la pèrdua de l'estimat a «La maja dolorosa»; la mirada com a seducció voluptuosa a «El mirar de la maja» o la mofa de la desitjada que no correspon el seu pretendent a «El tra la la y el punteado».

Un programa ric i variat que reivindica el patrimoni musical espanyol de la mà d'una de les joves sopranos més requerides als escenaris internacionals, Serena Sáenz, en un moment dolç de la seva ascendent carrera. És famosa per la seva versatilitat, té estil i posseeix un instrument de soprano lírico-lleugera de gran cos, facilitat en l'ornamentació, sensibilitat en els colors i frescor en un fraseig que fascina l'oient.

Al seu costat, la tècnica i l'expressió de Pablo Sainz Villegas, el guitarrista espanyol amb més presència internacional gràcies a un domini de l'instrument que mescla musicalitat a doll i virtuosisme sonor.

Jordi Maddaleno

CUINA OBERTA tots els dies de 13h a 00h

**RESTAURANT OFICIAL DEL
BCN CLÀSSICS**

VINE A SOPAR AMB LA TEVA ENTRADA DEL

CONCERT I ET CONVIDEM A UNA COPA DE CAVA

Passeig Isabel II, 14
08003 Barcelona

@7Portes

www.7portes.com

reserves@7portes.com
Tlf. 93 319 30 33

Egass
barcelona

Joies amb essència

Compromesos amb el patrimoni musical català

Novetats editorials
de Tritó

Consulta el nostre catàleg:
www.trito.cat

Cicle BCN Clàssics 24/25

Organitzen:

Amb el suport de:

Col·laboren:

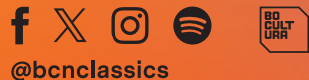
Mitjans oficials:

Troba'ns a:

Enamorats, 35
08013 Barcelona

www.bcnclassics.cat
contacte@bcnclassics.cat
93 342 61 75

GAUDIM LA MÚSICA EN SILENCI

MOLTES GRÀCIES!

